

Sygn. akt IX Ka 701/12

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - SSO Mirosław Wiśniewski

Sędziowie - SSO Barbara Plewińska

- SSO Andrzej Walenta (spr.)

Protokolant - st. sek. sąd. Magdalena Maćkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu **Marzenny Mikołajczak**, po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2013r.,

sprawy **Ł. N.** - w przedmiocie wydania wyroku łącznego,

na skutek apelacji wniesionej przez **Prokuratora Rejonowego Toruń - Wschód w Toruniu i obrońcę skazanego Ł. N.** od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 16 października 2012r., sygn. akt VIIIK 915/12

I. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zwalnia **Ł. N.** od obowiązku ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, którymi **obciąża Skarb Państwa.**

Sygn. akt IXKa 701/12

UZASADNIENIE

Ł. N. został skazany prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Toruniu:

1) z dnia 24 maja 2011 roku w sprawie VIIIK 223/11 za przestępstwo z art. 178a§ 1 kk popełnione w dniu 21 stycznia 2011 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 25 maja 2012 roku w sprawie IXKo 984/12 skracając jednocześnie karę o 30 dni z tytułu uiszczenia grzywny, a także zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku;

2) z dnia 20 grudnia 2011 roku w sprawie VIIIK 1398/11 za przestępstwo z art. 178a§ 1 i §4 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 §2 kk popełnione w dniu 14 września 2011 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz grzywnę 30 stawek po 30 złotych, a także zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat;

3) z dnia 18 stycznia 2012 roku w sprawie VIIIK 1544/11 za przestępstwo z art. 178a§ 1 i §4 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 §2 kk popełnione w dniu 30 września 2011 roku na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz grzywnę 30 stawek po 10 złotych, a także zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat;

Wyrokiem łącznym z dnia 16 października 2012r. Sąd Rejonowy w Toruniu,

sygn. akt VIIIK 915/12 :

I. Ustalając, że Ł. N. popełnił czyny, za które został skazany wyrokami opisanymi w punktach 2) i 3) części wstępnej niniejszego wyroku łącznego w warunkach ciągu przestępstw z art. 178a§ 1 i §4 kk w zw. z art. 244 kk, w zw. z art. 11 §2 kk. w myśl art. 91 §1 i §3 kk oraz na podstawie art. 178a§4 kk wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 42§2 kk w zw. z art. 91 § 1 i §3 kk orzekł względem Ł. N. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat;

III. Na podstawie art. 71 §2 kk skrócił skazanemu karę orzeczoną w punkcie I wyroku o 60 dni z tytułu uiszczenia grzywien orzeczonych na podstawie art. 71 §1 kk wyrokami opisanymi w punktach 2) i 3) części wstępnej niniejszego wyroku łącznego;

IV. Na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kary orzeczonej wyrokiem opisanym w punkcie 1) części wstępnej niniejszego wyroku łącznego;

V. Orzekł, że rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach opisanych w punktach 2) i 3) części wstępnej niniejszego wyroku łącznego dotyczące świadczeń pieniężnych i kosztów sądowych podlegają odrębnemu wykonaniu;

VI. Zwolnił skazanego od wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżyli: w całości na niekorzyść skazanego oskarżyciel publiczny i w części dotyczącej orzeczenia o karze jego obrońca.

Oskarżyciel publiczny zarzucił obrazę prawa materialnego, tj. art. 85 kk poprzez jego niezastosowanie i art. 91 §3 kk poprzez jego błędne zastosowanie i wymierzenie skazanemu kary na podstawie art. 178a§4 kk w myśl art. 91 §1 i §3 kk i po ustaleniu, że popełnił on w/w czyny w ramach ciągu przestępstw z art. 178a§ 1 i §4 kk w zw. z art. 244 kk w zw. z art. 11 §2 kk. podczas gdy w sprawie istniały podstawy do wydania wyroku łącznego i wymierzenia na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk kary łącznej za przestępstwa określone prawomocnymi wyrokami z dnia 20 grudnia 2011r. o sygn. akt VIIIK 1398/11 oraz z dnia 18 stycznia 2012r. o sygn. akt VIIIK 1544/11.

Powołując się na powyższe skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca skazanego zarzucił:

1. Obrazę przepis postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 kpk i art. 424§1 kpk, polegającą na pominięciu okoliczności mających znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia w postaci faktu, że dotychczas sądy przekonane były o pozytywnej prognozie zachodzącej wobec skazanego, a skazany, który jest jedynym żywicielem rodziny, od ponad roku nie popełnił żadnego przestępstwa i prowadzi ustabilizowany tryb życia,

2. Rażąco niewspółmierność wymierzonej skazanemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności wyrażającą się w przyjęciu, że sam fakt prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości stanowi okoliczność obciążającą oraz odnoszeniu sytuacji skazanego do abstrakcyjnego członka dorosłej populacji przy jednoczesnym pominięciu istotnych okoliczności dotyczących skazanego, a także pominięciu tego, że fakt, iż przestępstwa zostały popełnione w bardzo krótkim czasie musi świadczyć o ich zbieżności przedmiotowej co uzasadnia wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozstrzygnięcia, ewentualnie o jego zmianę poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje, jako bezzasadne w stopniu oczywistym, nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do skierowanej przeciwko całości wyroku **apelacji prokuratora**, który zakwestionował dopuszczalność wymierzenia skazanemu wyrokiem łącznym, za czyny których dotyczyły skazania opisane w pkt 2 i 3 części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego (dalej: w pkt 2 i 3), na podstawie art. 91 §3 kk, kary nie mającej charakteru kary łącznej, stwierdzić należy, że sformułowany w niej zarzut obrazy prawa materialnego, w ocenie sądu odwoławczego, nie jest zasadny.

Przedstawiona przez oskarżyciela publicznego argumentacja nie przekonuje o tym, że przyjmując, że czyny osądzone wyrokami opisanymi w pkt 2 i 3 popełnione zostały w ramach ciągu przestępstw i wymierzając za nie jedną karę jak za ciąg przestępstw, sąd dokonał nieuzasadnionej ingerencji w treść w/w prawomocnych orzeczeń jednostkowych.

Zdaniem prokuratora, wydając wyrok łączny, sąd winien był połączyć węzłem kary łącznej kary orzeczone tymi wyrokami jednostkowymi, przyjmując jedynie odmienne w stosunku do typowej sytuacji orzekania kary łącznej zasady ustalania jej wymiaru, polegające na określeniu jej wysokości w taki sposób, by nie przekraczała górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, przewidzianego w przepisie, którego znamiona każde z przestępstw wyczerpywało. Nie sposób jednak uznać w ślad za prokuratorem, że art. 91 §3 kk określa jedynie szczególne w stosunku do art. 86 kk zasady wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym, w sytuacji, gdy przestępstwa, za które sprawca został skazany poszczególnymi prawomocnymi wyrokami, popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 §1 kk. Pogląd skarżącego opiera się na założeniu, że już sam fakt orzeczenia kary w wyroku łącznym (a więc w sytuacji, gdy spełnione są określone w art. 569 kpk w zw. z art. 85 kk warunki wydania wyroku łącznego) nadaje jej charakter kary łącznej. Trudno jednak przyjąć, że charakter wyroku determinuje charakter orzekanej nim kary, skoro kara łączna, co jest niesporne, może zostać orzeczone nie tylko w wyroku łącznym. Taka wykładnia całkowicie ignoruje też fakt, że we wszystkich sytuacjach, w których nie chodzi o wymierzenie kary „zwykłej”, lecz kary łącznej, przepisy wyraźnie na to wskazują. O ile w art. 85-89 kk i art. 91 §2 kk wprost stwierdza się, że orzekane na ich podstawie kary mają charakter kar łącznych, to art. 91 §3 kk mówi jedynie o orzekaniu w opisanej w nim sytuacji (tj. gdy skazania sprawcy spełniają nie tylko warunki z art. 85 kk, ale jednocześnie te opisane w art. 91 §3 kk) „kary w wyroku łącznym”, nie określając jej jednak wcale mianem kary łącznej i wskazując identyczne zasady jej wymiaru, jak przy wymierzaniu kary za ciąg przestępstw.

W ocenie sądu odwoławczego nie tylko wyniki analizy językowej i systemowej uzasadniają przyjęcie, że przepis art. 91 §3 kk nakazuje orzeczenie wyrokiem łącznym jednej kary w stosunku do czynów objętych odrębnymi prawomocnymi wyrokami jednostkowymi, jeśli po stwierdzeniu, że spełnione są warunki wydania wyroku łącznego określone w art. 569 kpk w zw. z art. 85 kk sąd stwierdzi, że w rzeczywistości zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw. Również i celowościowe dyrektywy interpretacyjne przemawiają bowiem za tym, że okoliczność, iż poszczególne skazania dotyczą przestępstw, które mogłyby utworzyć ciąg, winna być brana pod uwagę przy orzekaniu kary w wyroku łącznym. Zauważyć należy, że ciąg przestępstw jest szczególną postacią zbiegu rzeczywistego przestępstw. W sferze konsekwencji prawnych sprawca przestępstw tworzących ciąg jest uprzywilejowany w porównaniu ze sprawcą sądzonym w ramach instytucji typowego zbiegu realnego - ustawodawca nakazuje bowiem wymierzenie mu za nie wszystkie jednej kary przy dopuszczeniu jedynie możliwości zaostrzenia jej górnej granicy o połowę w stosunku do zagrożenia ustawowego. Jeśli fakt popełnienia poszczególnych przestępstw w warunkach określonych w art. 91 §1 kk nie ujawnił się w postępowaniach, w których podlegały one osądowi i w konsekwencji czyny te - również i w sferze wymiaru kary - zostały potraktowane jako samodzielne, odrębne przestępstwa, ustawodawca przewidział możliwość dostosowania orzeczenia o karze do nowoujawnionych przy okazji wydawania wyroku łącznego okoliczności, dających rzeczywisty obraz całokształtu działalności przestępczej sprawcy. Jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 6 października 1999 r. (IIAka 284/99, OSAG 2000/2/3) sytuacja osoby skazanej różnymi wyrokami nie może ostatecznie różnić się od sytuacji osoby, która zostałaby skazana za te same czyny jednym wyrokiem. Gdyby fakt popełnienia przestępstw w warunkach ciągu z art. 91 §1 kk ujawnił się już na etapie wydawania wyroków jednostkowych, sąd zobowiązany byłby do zastosowania tejże instytucji prawa materialnego wraz ze związanymi z nią

konsekwencjami w sferze wymiaru kary. Przyjęte w art. 91 §3 kk rozwiązanie przewidujące orzeczenie kary jak za ciąg przestępstw zamiast kary łącznej pozwala na zachowanie owych konsekwencji w zakresie wymiaru kary także wtedy, gdy z jakis przyczyn doszło do odrębnego skazania za przestępstwa objęte znamieniem ciągłości.

Stanowisko, które legło u podstaw zaskarżonego wyroku spotyka się z aprobatą w doktrynie. Za tym, że w sytuacji z art. 91 §3 kk (spełnienie warunków z art. 85 kk i dodatkowo z art. 91 §3 kk) sąd ma obowiązek wydać wyrok łączny, jednakże nie orzeka nim kary łącznej tylko jedną karę w granicy ustalonej w art. 91 §1 kk, opowiada się nie tylko przywołany przez sąd I instancji Komentarz do Kodeksu Karnego pod red. A. Zolla, ale również Leon Tyszkiewicz w „Kodeks Karny, Komentarz I”, pod red. O.Górniok, Gdańsk 2005, s. 709).

Natomiast akcentowany przez skarżącego fakt, że wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o orzeczenie wyrokiem łącznym kary łącznej nie mógł mieć zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia spornej kwestii, skoro sąd zobligowany jest do prawidłowego stosowania instytucji prawa materialnego. Sformułowany w sposób wadliwy - tj. nieuwzględniający treści art. 91 §3 kk - wniosek, nie mógł prowadzić do orzeczenia kary łącznej zamiast jednej kary jak za ciąg przestępstw za wszystkie skazania opisane w pkt 2 i 3. Charakter orzekanej kary nie zależy wszak ani od uznania sądu, ani tym bardziej od woli skazanego. To spełnienie warunków z art. 91 §3 kk determinuje sposób postępowania sądu.

Brak było zatem podstaw do uchylecia zaskarżonego wyroku zgodnie z postulatem prokuratora i przekazania sprawy do ponownego rozstrzygnięcia sądowi I instancji, celem orzeczenia kary łącznej obejmującej skazania opisane w pkt 2 i 3.

Odnosząc się do **argumentacji obrońcy skazanego**, który nie kwestionował zasadności orzeczenia w stosunku do czynów osądzonych w sprawach opisanych w pkt 2 i 3 kary jak za ciąg przestępstw, a jedynie wywodził, że wymierzona zaskarżonym wyrokiem łącznym bezwzględna kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności jest zbyt surowa, stwierdzić należy, że kary tej nie sposób uznać za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Z racji tego, że kara ta nie ma charakteru kary łącznej, ocena jej słuszności nie mogła zależeć od oceny charakteru więzi podmiotowo - przedmiotowych zachodzących między czynami skazanego z pkt 2 i 3.

Fakt popełnienia przez skazanego dwóch takich samych przestępstw w krótkim okresie czasu - z niewiadomych przyczyn mający w ocenie obrońcy przemawiać na korzyść sprawcy - słusznie został natomiast poczytany przez sąd, który określał wymiar kary tak, jak miałyby to miejsce, gdyby czyny opisane w pkt 2 i 3 sądzone były od razu w jednym postępowaniu, jako okoliczność przemawiająca na niekorzyść Ł. N. w sferze wymiaru kary. Skazany zaledwie po ośmiu miesiącach od popełnienia czynu, polegającego na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości i zaledwie czterech miesiącach od wydania pierwszego wyroku w jego sprawie, pomimo, że dostał wówczas szansę od sądu, który wymierzył mu karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i poddając kontroli w okresie próby jego zachowanie, orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na 1 rok, popełnił ponownie dwa identyczne przestępstwa. Dopuszczenie się w odstępie zaledwie dwóch tygodni od siebie dwóch ponownych umyślnych czynów skierowanych przeciwko kilku dokładnie tym samym dobrom prawnym, dodatkowo w okresie dopiero co rozpoczętej próby związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary orzeczonej za popełnienie identycznego przestępstwa z art. 178a kk, świadczy o wyjątkowej niepoprawności skazanego i wyrażanym przez niego lekceważeniu dla porządku prawnego.

Prawidłowo do katalogu okoliczności przemawiających na niekorzyść skazanego sąd I instancji zaliczył też wysoki stopień nietrzeźwości. Do istoty czynu z art. 178a kk faktycznie należy prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Sam fakt popełnienia czynu, który godzi w tak istotne dobro, jak bezpieczeństwo w komunikacji nie może oczywiście z tej racji stanowić przesłanki przemawiającej za wymierzeniem jego sprawcy surowej kary. Sąd I instancji również go jednak w ten sposób nie potraktował. Zważywszy właśnie na to, że ocenie podlegały nie hipotetyczne czyny abstrakcyjnej osoby, lecz konkretne występki Ł. N., jako okoliczność obciążająca Sąd Rejonowy przyjął w istocie bowiem to, w jakim stopniu skazany naruszył w obu wypadkach reguły ostrożności (tj. jak dalece stan jego nietrzeźwości przekraczał ustawowy próg). Uznanie za przesłankę wpływającą na wymiar kary tej podlegającej stopniowaniu okoliczności, jaką jest - przekładający się na stwarzane przez kierowcę w ruchu zagrożenie i różnicujący

stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów z art. 178a kk - stopień upojenia alkoholowego, nie budzi zastrzeżeń z punktu widzenia reguł art. 53 kk. Powszechnie przyjmuje się bowiem, że okoliczności należące do znamion ustawowych przypisanych sprawcom przestępstw mogą być przyjmowane jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary, gdy podlegają stopniowaniu.

Uwadze sądu nie umknął też fakt, że skazany podjął walkę z czynnikiem, który sprzyjał popełnieniu przestępstw. Słusznie uznał jednak, że w realiach sprawy, na tle dominujących okoliczności obciążających, ani on ani jego sytuacja rodzinna nie uzasadniały orzekania wobec niego kary w niższej wysokości.

W ocenie sądu odwoławczego wymierzona za ciąg dwóch przestępstw kara - jedynie o miesiąc wyższa niż wnioskowana przez obrońcę - jako należycie odzwierciedlająca zarówno okoliczności dotyczące osoby, jak i czynów skazanego, nie może zostać uznana za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Sąd I instancji słusznie uznał też, że wobec skazanego nie zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, uzasadniająca zastosowanie instytucji probacyjnej z art. 69 kk i przyjęcie, że kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca do osiągnięcia zapobiegawczych i wychowawczych celów kary.

Wymierzając karę w oparciu o art. 91 §3 kk sąd nie był związany poprzednio orzeczonymi karami. To, że w postępowaniach jednostkowych sądy, które nie miały wówczas należytego obrazu postawy oskarżonego wobec dóbr chronionych przepisami art. 178a kk i art. 244 kk, uznawały, że uzasadnione jest przekonanie, że kara nieizolacyjna będzie w stanie wdrożyć Ł. N. do przestrzegania prawa i tak nie mogłoby jednak oznaczać, że wydając wyrok łączny automatycznie należało pozytywnie prognozować co do jego przyszłego zachowania na wolności. Okoliczności statyczne dotyczące osoby skazanego od czasu wydawania wyroków w jednostkowych postępowaniach, w których objęte znamieniem ciągłości czyny podlegały odrębnemu osądowi wprawdzie się nie zmieniły (skazany w dalszym ciągu pracuje i posiada rodzinę, której jest jedynym żywicielem). Jednakże dopiero dokonana przy okazji procedowania w przedmiotowej sprawie analiza okoliczności popełnienia czynów opisanych w pkt 2 i 3 ujawniła, że skazany ignorując daną mu szansę w zaledwie kilka miesięcy od wydania wyroku w sprawie czynu z art. 178a§ 1 kk dopuścił się ciągu dwóch umyślnych podobnych przestępstw. Łatwość z jaką świadomie, bez żadnych mogących go usprawiedliwiać okoliczności, dwukrotnie zdecydował się on znów prowadzić pojazd mechaniczny po spożyciu alkoholu, mimo, że oznaczało to nie tylko ponowne złamanie zakazu prowadzenia w stanie nietrzeźwości, ale i zignorowanie prawomocnego orzeczenia sądowego, stwarza wątpliwości co do tego, czy groźba zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności, która nie powstrzymała go przed ponownym wejściem w konflikt z prawem, będzie środkiem wystarczającym do powstrzymania go od dokonania kolejnych naruszeń prawa. Nie można zapominać, że do popełnienia przestępstw doszło na tle nałogu alkoholowego skazanego. To, że po kilku miesiącach od popełnienia ciągu przestępstw zdecydował się on odbyć stacjonarną terapię odwykową i przez zaledwie rok, jaki upłynął od wydania ostatniego wyroku nie popełnił żadnego nowego przestępstwa, nie daje, na tle powyższego, uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że w postawie skazanego zaszła trwała zmiana i że do wdrożenia go do przestrzegania prawa wystarczające będzie ponowne wymierzenie mu kary wolnościowej. Na wysnucie dodatkowej prognozy co do pozytywnego zachowania skazanego na wolności nie pozwala również w realiach sprawy jego sytuacja rodzinna, skoro wcześniej nie zdołała ona powstrzymać go od popełnienia przestępstw podsumowanych wymierzoną zaskarżonym wyrokiem karą.

Zastrzeżeń nie budzą również pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku.

Sąd meriti słusznie zastosował reguły wymiaru kary łącznej, orzekając o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Prokurator trafnie wskazał, że niemożliwe było natomiast orzeczenie jednego świadczenia pieniężnego przy skorzystaniu z art. 90§2 kk.

Prawidłowo sąd orzekł też o skróceniu orzeczonej kary pozbawienia wolności wymierzonej za ciąg przestępstw, w skład którego wchodziły czyny osądzone wcześniej wyrokami jednostkowymi opisanymi w pkt 2 i 3, którymi wymierzono skazanemu kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Nie ulega bowiem wątpliwości, że kwoty wpłacone

przez niego na poczet grzywien orzeczonych na podstawie art. 71 kk w sprawach opisanych w pkt 2 i 3 winny zostać w związku ze zmianą sytuacji prawnej skazanego (objęciem ich jedną nową karą bezwzględną) zaliczone na poczet obecnie orzeczonej wobec niego kary dotyczącej tych samych czynów.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, dlatego też należało utrzymać go w mocy.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 636§2 kpk w zw. z art. 633 kpk, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego w całości (tj. zarówno w części, w jakiej z racji nieuwzględnienia apelacji prokuratora obciążały one Skarb Państwa, jak i w części, w jakiej z powodu swej sytuacji majątkowej - na podstawie art. 624 kpk w zw. z art. 634 kpk - od obowiązku ich ponoszenia zwolniony został skazany) Skarb Państwa.